

MARJA KUUSELA

Pinkki Lentolaukku

Marja Kuusela

Pinkki lentolaukku

SAGA Egmont

Pinkki lentolaukku

Copyright © 2023 Marja Kuusela and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727119175

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. LUKU: KUOHUVIINIÄ JA KYYNELEITÄ

Tasan seitsemäntoista minuuttia vaille kuuden laskin tyytyväisenä siveltimen peilihyllylle. Varoen sotkemasta puseroani tai sormiani pyyhkäisin vielä nopeasti siitä varisseet aurinkopuuterin hiput paperiin, samalla kun kumarruin aavistuksen lähemmäs peiliä. Takaisin heijastuva kuva sai jopa minut, itseeni muuten joskus liiankin kriittisesti suhtautuvan, nyökkäämään hyväksyvästi. Näytin juuri siltä miltä pitikin: meikin ansiosta kuin suoraan aurinkorannoilta tai viidakon kätköistä Suomen nihkeästi edistyvään kevääseen tipahtaneelta. Kukaan tuskin arvaisi, miten pitkän sekä raskaan päivän olin viettänyt röntgenhoitajan seurana natiivihuoneessa kuvaamassa apuna pelkkiä thoraxeja, eli enimmäkseen rutiiniprojektioina keuhkoja ja sydämiä. Sokerina pohjalla sentään saattoi mainita muutamat murtuneet kylkiluut.

No, siitäkin oli selvitty. Vasta taloon lyhyelle sijaisuudelle tulleen ymmärsin kyllä pysytellä työpaikan ulkopuolella hiljaa hommistani. Virallisesti minulla ei tosiaankaan ollut pätevyyskysä

mennä tekemään yhtään mitään Suolakaivokseksi naureskellussa kuvauspuolen osassa, saati CT:n eli tietokonetomografian puolella. Nyt vain sattui olemaan niin, ettei koronakurimuksen ja hoitajien alalta pakenemisen jälkeen työnantajallani ollut paljon vaihtoehtoja. Koska päteviä röntgenhoitajia ei yksinkertaisesti saanut mistään, oli otettava suurimpaan hätään vaikka kaltaiseni pari apukäsiä. Vanhuuttaan sekä vaivaisuuttaan kömpelöitä mummoja ja pappoja pystyi auttelemaan vähäisemmälläkin koulutuksella, eikä pyörätuolin työntämiseen tai taksin soittamiseen tarvittu monen vuoden mittaista terveydenhuollon kirjojen parissa uurastusta. Loppusuoralla kesken jääneet lähihoitajan opinnot riittivät mainiosti.

– Me tietenkin kirjaamme sinut sihteeriksi, ja palkka tulee sillä nimikkeellä, uupuneen oloinen osastonhoitaja oli ilmoittanut täyttäessään koneelle tietojani reilu kuukausi takaperin.

Näppäimistön naputuksen yli pystyin melkein kuulemaan oman sydämeni toiveikkaat lyönnit, mutta huonommin uskomaan hyvää onneani. Vanhoilla merkonomin papereilla sai jatkuvasti huomata jäävänsä tuoreiden tradenomien jalkoihin. Yhtä usein kuin sain bumerangina hakemuksiani takaisin vannoin ryhdistäytyväni, hankkivani jonkin muun Kunnon Ammatin: keksiväni kyllä mikä minusta niin sanotusti kuoriutuisi isona, tämän tuskastuttavan toukkavaiheen päätteeksi.

Minun vuoroni loistaa muuallakin kuin tänä iltana HELEN muotinäytöksessä toden totta tulisi kyllä vielä, muistutin itseäni harppoessani myymälän puolelle palmikko heilahdellen. Onneksi Helinätädin Viidakkoilta ei vaatinut mitään suuritöisiä kiharoita. Oli mainiosti riittänyt, että olin edellisenä iltana

kevytvärillä pesun jälkeen vetänyt hiukset ylhäältä päälaelta lähtevälle tiukalle letille. Sellainen kampausti kesti vaivatta parin kilometrin kävelyt tihkusateessa, bussimatkat ja sairaalan sinisistä virkavaatteista vaikka kuinka moniin toisiin vaihtoon.

Ja vaatteiden vaihtoja, niitä iltaani tulisi mahtumaan. Meitä keinahtelisi enemmän tai vähemmän sulavasti koko pitkän myymälän päästä päähän mannekiineja leikkien neljä naista, erikokoisia ja eri-ikäisiä. Helinä-tädin liike, *HELE*, tunnettiin koko maakunnassa monipuolisuudestaan. *Mitä tahansa etsinkin, sen löydät meiltä*, lupasivat suurellisesti näyteikkunoiden mainostekstit.

Toisaalta moni oli sitä mieltä, ettei täti liioitellut lupauksissaan yhtään. Liikkeen peräosan rekit pursusivat mitä ihmeellisimpiä luomuksia menneiltä vuosikymmeniltä, suunnilleen kaikissa sateenkaaren väreissä. Vieressään tietysti asiaan kuuluvat hyllyt kenkiä, hattuja sekä käsilaukkuja. Halusitpa hetken olla Jackie Kennedy, Marilyn Monroe, 50-luvun lavatanssien seinäruusu tai vaikkapa Linnan juhlien hienoin leidi, HELEssä sinusta takuuvarmasti taitettiin sellainen. Mitä et löytänyt valmiina, sen saatoit teettää ompelijan avustuksella. Meillä luotiin uusia todellisuuksia. Todellisuuksia, joita ei ollut olemassakaan, ja joista silti tuli totta.

Toisessa päässä, heti kadulta sisään astuessa, sen sijaan kohtasi täysin toisenlaisen maailman, joskaan ei väriloistoltaan paljoakaan hillitymmän. Aivan sama, minkä maailmalla julistettiin olevan muotia, mihinkään vaisun himmeisiin pastelliväreihin liikettä ei muuteltu. Ihmeellistä kyllä täti sai kuitenkin kaiken näyttämään mukavalla tavalla eläväiseltä, ei lainkaan sekasortoiselta tai levottomalta. Usein kuulin, että

liikkeeseen tultiin jo pelkästään tunnelman takia: tavallaan kuin pienelle minilomalle, pakoon arkea.

Ehdin esiin takahuoneesta täsmälleen oikeaan aikaan. Ensimmäiset kutsuvieraista ravistelivat jo sateenvarjojaan ja tihkusta kostuneita takkejaan Nikolle, joka puolestaan asetteli ne naulakkoon ammattimaisin ottein. Huomasin huvittuneena, kuinka pari naista jäi melkein nälkäisin katsein seuraamaan miehen sulavia liikkeitä ja tiukan, hihattoman paidan paljaiksi jättämiä käsivarsia. Nikolla oli aina ollut kyky hurmata kaikki vastakkaista sukupuolta olevat, missä tietysti auttoi luonnostaan tulevan pikkufirtin lisäksi hyvin treenattu lihaksisto. Puhumattakaan tummien, pitkäripsisten silmien katseesta, joka harvoin jätti ketään niin sanotusti kylmäksi. Niko katsoi kaikkia ihmisiä aidon kiinnostuneesti, ja lämmöllä, jonka tavallaan ihan tunsu. Toisilla vain sattui olemaan juuri sellainen kyky.

Minua sen sijaan tuskin vilkaistiin, olin vain kuohuviinilaseja ojenteleva pikku myyjätär. Eikä ihme, seisoihan vieressäni toinen tädin ”viidakkoramboista”. Joni ei nimittäin ulkonäöllisesti hävinnyt Nikolle yhtään. Molemmat olivat lisääntyvän, naisvaltaisen kutsuvierasjoukon mielestä selvästikin vähintään yhtä herkullisen makeita kuin kerrosvadeille asetellut macaroni-leivokset – Mikä tietysti oli ollut tädin tarkoituskin. Asiakkaille kannatti tarjoilla kaikkea mahdollista hyvää, eikä pelkkää uutta syysmallistoa. Varsinkin nyt, kun oli saatu elää koronan takia eristyksissä pitkät, näivettävät ja uuvuttavat kuukaudet. Tulevaisuuden yllä oli leijunut loputtomalta tuntuvan mittaisen ajan epätietoisuus. Kaikki kaipasivat kiihkeästi lupaa päästää hetkeksi irti jatkuvasta murehtimisesta, halusivat heittäytyä kevytmielisiksi edes pukeutumisellaan.

– Naisella ei voi koskaan olla liikaa kauniita vaatteita, Helinä-täti muistutti minua usein. – Jokaisen kuuluu tuntea olonsa hyväksi ja itsensäkin kauniiksi. Siinä me autamme heitä.

Tädin arviot naisten ajatusmaailmasta eivät osuneet harhaan. Eivät ainakaan sinä iltana. Puolen tunnin kuluttua liikkeessä alkoi olla jo mukavan täyttää. Täti suorastaan leijaili tyytyväisyyttä säteillen naisryhmän luota toisen luo, ja samaa vauhtia takahuoneeseen ensimmäistä pukeutumista varten. Myymälän puolelta alkoi kuulua yhä voimistuvaa musiikkia, kun solahdin sisään mekkooni. Kaikki oli suunniteltu huolella etukäteen, esiteltävät vaatteet laitettu rekkiin valmiiksi oikeaan järjestykseen. Minun tarvitsi vain olla kompastumatta jalkoihini, muistutin itseäni. Eihän tässä sentään missään Milanon muotimessuilla oltu. Saati Pariisin catwalkeilla. Minun kuvani ei koristaisi Voguen kantta, ei tulisi iltapäivälehtien pieniin otoksiin. Menisin, pyörähtäisin, ja vaipuisin mallina unholaan.

Täti jonon ensimmäisenä marssimme esiin sovitun koreografian mukaisesti, teimme sulavan käännöksen tarjoilupöydän edessä ja laiskojen taputusten säestäminä palasimme vaihtamaan seuraavat vaatteet. Nikon selostajanääni tosin valui musiikin sekaan niin samettisena, että epäilin keskittyivätkö kaikki enemmän siihen, kuin meidän katselemiseemme. Joka tapauksessa viimeiseksi säästetty poikien osuus irrotteli yleisöstä suorastaan raikuvat aplodit sekä vihellysryöpyn.

Soveliasta tai ei, pojat vetivät täyden strippausshow'n paljastaen loppuhuipennukseksi hyvin treenatut pakaransakin. Paljoa ei muutenkaan jäänyt kenellekään arvailujen varaan siitä, millaisia iloja kaksikon kanssa saattoi haaveilla kokevansa. Täti iski minulle silmää kiskoessaan t-paidan helmaa alemmas.

– Taitaa olla tyytyväistä väkeä tuolla. No, toivottavasti innostuivatkin. Eiköhän mennä pistämään kassakone laulamaan!

Peukkuja vastaukseksi näyttäen vedin oman armeijan vihreän t-paitani pään yli, työnsin maihinnousukengät takaisin jalkoihini ja virittelin kasvoilleni valmiiksi parhaimman asiakaspalveluhymyni. Sovituskoppien eteen oli jo muodostumassa jonoa, joten tädin toiveet saattaisivat hyvinkin toteutua. Uutuuksien rajoitetun määrän lisäksi ostohalukkuutta kasvattamaan oli lyöty vain tämän yhden illan voimassa olevat alennusprosentit.

Tasan kymmeneltä viimeiset kaksi asiakasta poistuivat kassejaan kannatellen. Katsoin, miten Niko väläytti päätään pahoittelevasti puistaen heille saatteeksi nopean hymyn, ja kääntyi sitten raskaan ulko-oven kiinni vetäen minua kohti. Kuulin, kuinka selkäni takana jälleen uuden kuohuviinipullon korkki pokshti auki. Onnistunutta iltaa kannatti kaikkien mielestä jatkaa vielä skoolaamalla ihan omalla porukalla, julistivat malleina toimineet tytöt yhä posket innostuksesta hehkuen. Täti tuntui olevan samaa mieltä päätellen hänen käteeni työntämästään lasista.

– Selvittiinhän siitäkin sitten. Miten on Sanni, vieläkö sinä olet vailla kyytiä sinne lentoasemalle?

– Juu kyllä, mutta ei tässä vielä mikään kiire taida olla, henkäisin vatsanpohja taas äkkiä täynnä levottomasti lepattavia perhosia.

Puristin kapean lasin hentoa jalkaa voimalla. Minun suuri suunnitelmani, jonka loppuhuipentumaa en äkkiä uskaltanut edes ajatella viimeiseen saakka... Entä jos kaikki menisikin pieleen, entä jos... Tuskastuneena tyhjensin lasin yhdellä kallistuksella, sekä vielä seuraavan melkein yhtä vauhdikkaasti.

Miten olinkaan saattanut hetkeksikään unohtaa, ihmettelin kiskoessani lopulta ylisuurta villapuseroa ja nahkatakkia t-paitani päälle. Tänänhän oli Se Päivä. Mika palaisi työmatkalta Saksasta, ja yllättyisi takuulla iloisesti, kun kapsahtaisin hänen kaulaansa heti Helsinki-Vantaalla ilmoittaen ottaneeni pari ylimääräistä vapaapäivää. Saataisiin vihdoin olla vähän kauemmin kahdestaan, ja voisimme puhua tulevaisuudesta. Olisi Mikan poikamieskoti sitten millainen tahansa, niin paloin halusta nähdä sen.

– Sinä näytät aika seksikkään räyhäkkäältä, Niko virnisti kuljettaen katsettaan avoimen julkeasti pitkin vartaloani. – Tuommoinen kersantti Karoliinan tyyppinen nainen voisi olla kovaa valuuttaa meillä töissä. Et lähtisi kokeilemaan?

Vastasin yhtä julkean avoimella katseella. – Kukahan se kaikkien naisten mielestä mahtoi tänään olla kaikkein seksikkäin ja räyhäkkäin? Kuinka monta puhelinnumeroa ja muuta ehdotusta te mahdoitte Jonin kanssa saada?

Nikon ilme muuttui viattomuutta teeskenteleväksi. Mies nyt ei tunnetusti voinut mitään sille, jos oli vastustamattoman puoleensavetävä, kyllähän minä sen tiesin.

Kinasteluamme kuunnelleen Helinä-tädin naureskellen huutamat turvallisen matkan toivotukset saattelivat meidän ulos pimeyteen. Sataa tihuutti hiljalleen, ja tuuli lennätteli edelliskesäisiä, sitkeästi talven yli puissa roikkuneita kuolleita lehtiä tuulilasiin Nikon kääntyessä omakotitaloalueen poikki kulkevalle kadulle. Kojetaulun navigaattorin mukaan kohta kääntyisimme uudelleen, kunnes sukeltaisimme alas moottoritien rampista kohti Helsinkiä.

Nikon keskittyessä ajamiseen vajosin muistoihini.

Me olimme tavanneet ensin Tinderissä, Mika ja minä. Livenä alkuun vain kerran ihan perinteisesti ja klassisesti ravintolassa. Sillä tietenkin elämä oli ollut juuri niin epäreilua, että korona tai jokin muu maailman mullistus tuntui sotkevan jokaisen suunnitelman uudesta kohtaamisesta. Vaikka keskustelupalstat tulvivat tarinoita karmeista Tinder-löydöistä, ja vielä hirveämmän pettymyksen aiheuttamista treffeistä, toiset onnistuivatkin. Minä ainakin. Olin oitis jäänyt kiinni Mikan hymyyn, Mika kertomansa mukaan koko meidän ystävästäni muodostuneen naisporukkamme aurinkoisimman ja kauneimman tytön katseeseen.

Muutaman vuorokauden ajan kaikki oli ollutkin yhtä pelkkää aurinkoa sekä kauneutta. Kannoin aarteena muistoja Tampereen puuterilumisista puistoista, katulamppujen himmeiden valokehien alla vaihdetuista viivyttelevän pitkistä suudelmista. Käsi kädessä kävelystä, pubien nurkkapöytien ylitse toistaan hakevista katseista. Ja sen vastakohtana liian aikaisesta eron hetkestä, harmaasta aamuyöstä, jolloin piti jättää hyvästit.

Muita vaihtoehtoja vain ei valitettavasti silloin ollut. Minä yövyin kimppekämpässä kolmen muun tytön kanssa, ja sopimukseen kuului, ettei kavereiden unia häiritty yövieraila. Mika puolestaan asui vakituisesti Espoossa. Tampereen keikat kuuluivat tietokonefirman markkinointipäällikön työhön, ja hotellihuone piti säästösyistä jakaa työparien kesken.

Mikä harmittavinta, minulla oli mahdollisuuksia löytää töitä ja kohtuuhintainen asunto vain jostain aivan muualta kuin pääkaupunkiseudulta. Eli jatkaisin Helinä-tädin siivestämistä yhä edelleen, sitähan se käytännössä tarkoitti. Toiveikkaana, maailmaa vasta rakastuneen ruusunpunaisten silmälasien läpi katsoen kuvittelin tilanteen kyllä muuttuvan. Jostain putkahtaisi

ennen pitkää jokin ratkaisu, kunhan oltaisiin kärsivällisiä. Eikö vanhan sanonnan mukaankin hyvää kannattanut odottaa?

Mika oli hyväksynyt vakavamman seurustelun suhteen hankalan tilanteen valittamatta. Järjesteltyt jopa töitään pystyäkseen soittelemaan minulle aina välillä iltaisin, niin vuorokauden aikoihin sitomatonta kuin kansainvälisen kaupan bisnesneuvottelut maapallolla vallitsevien aikaerojen vuoksi olivatkin. Jäädessäni vilkuttamaan hänen peräänsä Tampereella olin ollut jo täysin varma, että Mikasta löytyi kaikkea sitä, mitä olin haaveissani aina mieheni halunnutkin olevan. Siis pitkä, tumma ja komea, hyväkäytöksinen sekä kunnianhimoinen, yli kolmekymppisenä aikuinen mies eikä mikään poika: täysi 10+.

26-vuotiaana varmaan liki jokaisella naisella viimeistään hahmottuu omat tulevaisuuden visionsa. Ne, joissa seurustelukumppania sovittelee automaattisesti kuvaan yhteisestä tulevaisuudesta. Haaveilee jo hetken huvittelua pidemmälle. Mietti, voisiko juuri tässä olla Hän. Se Suuri Rakkaus, jonka kanssa pystyy näkemään itsensä astelemassa alttarille, tai vähintään yhteiseen kotiin johtavaa pihapolkua.

Minä ainakin olin pienestä saakka tiennyt tahtovani ammatin ja perheen. Koko sen muiden naureskeleman tuiki tavallisen peruspaketin, johon kuului vitsien mukaiset pari lasta, farmariauto ja omakotitalon pihaan omenapuut sekä kahden istuttava puutarhakeinu.

Lyhyesti sanottuna tulevaisuuteni tuli olla vakaa. Ei turhia yllätyksiä, ei tosiaankaan mitään pelkkää huoletonta hetkeen heittäytymistä, ei päivä kerrallaan elämää. Lukioaikainen poikaystäväni Eetu oli ollut tismalleen sitä kaikkea, mitä en enää tahtonut, eli kanssani täysin päinvastaisesti elämää katseleva. Olkoonkin, että Eetun äiti oli vasta viimeksi soittaessaan

kertonut poikansa lähteneen viimein opiskelemaan Ouluun peräti diplomi-insinööriksi. Jotenkin vain rohkenin epäillä valmistuisiko huoleton, juhlimista rakastava exäni ikinä, vaikken tietenkään ollut viitsinyt ex-anopin mieltä moisella ajatuksella pahoittaa. Äiti näki Eetunsa tunnetusti yhtä vaaleanpunaisten lasien lävitse, kuin minä Mikan.

Enkä minäkään ollut enää oikeastaan lainkaan yhtä varma tulevaisuudestani. En ainakaan ammatillisessa mielessä. Se hyvän koulutuksen hankkiminen näet vaati paitsi kestäviä lihaksia takapuoleen, myös pitkäjänteistä opiskelua ja lahjakkuutta. Varsinkin matemaattista sellaista, jos tähtäsi läpi lääkelaskuista. Korkeammista tavoitteista puhumattakaan.

Joka tapauksessa Tampereen yössä alkanut uudempi romanssini oli talven myötä alkanut muuttua yhä enemmän jonkin asteiseksi etäseurusteluksi siitä huolimatta, että Mikan onnistui valitettavan harvoin sovittaa suunnitelmiinsa työmatkoja oikeaan suuntaan. Koronan myötä kaikki alettiin hoitaa jossain hemmetin Teamsissa tai ties missä nettivideoneuvotteluissa. Yhteiset viikonloput luonaan mies oli tyrmännyt aina toteamalla, ettei minun kannattanut tuhlata vähii vapaitani istumalla tuntikausia bussissa. Joukkoliikenneyhteydet kun olivat kotikaupungistani Helsingin suuntaan suorastaan olemattomat, ja tilannehan nyt joka tapauksessa oli vain väliaikainen. Firma suunnitteli laajentumista keskemälle Suomeen, joten Mika saattaisi saada siirron lähemmäs minua koska vain. Kyllä me jaksaisimme odottaa vielä jokusen kuukauden.

Kaikkien niiden lupauten, plus kylmän, lumisen talven ja sateisen, tuulisen kevään jälkeen koronarajoitukset alkoivat olla lopullisesti ohi. Samoin tuntui käyneen kärsivällisyyteni

lakipisteelle, ajattelin vilkaistessani kelloa. Jokin Mikan käytöksessä häiritsi minua, kuva toisena naisena roikkumisesta alkoi kummitella päivä päivältä vahvemmin korvieni välissä.

No, parin tunnin päästä asiat näyttäisivät pakosta toisilta. Suuntaan tai toiseen. Saksan lento laskeutuisi heti yhden jälkeen yöllä, ja ehtisimme Mikan kanssa ennen aamua kyllä nauraa yhdessä moneen kertaan hassuille kuvitelmilleni. Katselisimme yhdessä lisää matkakuvia, joita pari olin jo saanut puhelimeeni viikon mittaan. – Tämä kaikki edellyttäen tietysti, että Niko pääsisi kentälle ajoissa, ajattelin yrittäessäni erottaa tietä tuulilasia piiskaavan rankkasateen läpi. Aikataulu oli laskettu melko tarkaksi, enemmän Nikon kentältä haettavan asiakkaan saapumisen mukaan kuin minun villien pikaideoideni. Matkustin taksissa puhtaasti pummilla, mitä kukaan ei toivottavasti saisi koskaan selville. Ei ainakaan Nikon pomo. Vilkuilin kelloa suunnilleen minuutin välein. Äh, mitä pahusta minun oli pitänyt sillä äskeisellä huoltoasemallakin jäädä vessaan meikkiäni tarkistelemaan! Turhaa ajan tuhlausta.

2. LUKU: MUUKALAISIA YÖSSÄ

Kojelaudan kello näytti täsmälleen viittä minuuttia vaille kahta, kun syöksähdin ulos Nikon autosta Helsinki-Vantaalla lentokenttäterminaalin edessä. Enkä tietenkään edes täsmälleen sisäänkäynnin kohdalla. No, ehtisin kyllä vielä. Mikan konehan laskeutuisi vasta kymmentä yli, jos silloinkaan. Sade oli matkan aikana yltynyt miltei kevätmyrskyksi, sellaiset kai vaikuttivat. Saapumisaikataulu venyisi vielä muutaman minuutin siihen päälle, ja koneesta poistuminenkin veisi aikaa.

Vaikka kuinka olin yrittänyt painaa lentoaseman karttaa päähäni, todellisuus ja nettisivujen kuvat eivät tuntuneet kohtaavan. Tuskastuneena aukaisin olkalaukkuni. Jossain piti olla ruutupaperilla kirjoitettu lunttilappu, johon olin piirtänyt tarkan reitin terminaalista toiseen. Putoamaisillaan olevia tavaroitani toisella kädellä varjellen haroin sekamelskaa. Lompakko, passi, työvuorolista... Ei, ei tämäkään. Missä ihmeessä se oikein oli?

Edessäni kännykkään puhuva pukumies siirtyi valitettavasti pari askelta sivummalle juuri pyörähtaessani arpomaan oikeaa suuntaa. Jalkojeni kohdalla ei enää ollutkaan tyhjää lattiaa, vaan äkkipysäyksen aiheuttava lentolaukku.

Elleivät miehen refleksit olisi olleet omiani nopeammat, olisin suorittanut ykkösluokan sukelluksen pinkin laukun yli suoraan lattiaan. Nyt liikkeen pysäytti viime sekunneilla olkavarteeni vähemmän hellällä otteella tarttuva vahva käsi. Toinen piti puhelinta edelleen tiukasti korvallisella.

– Hey, what the hell... sorry, I didn't speak to you.

Kiitin pelastajaani synkeällä murahduksella ennen kuin aloin epätoivoisesti kahmia kasaan pitkin laatoitettua lattiaa laajalle levinnyttä omaisuuttani. Juuri kun luulin jo onnistuneeni lappamaan kaiken takaisin olkalaukun turviin, jostain yläviistosta ojentuivat passiani pitelevät, vieraat sormet.

Nappasin posket nolostuksesta ja kömpelyydestä hehkuen punakantisen matkustusasiakirjani kiukkuisesti kesken askeleen, vaivautumatta edes kiittämään. En edes vilkaissut, kenelle sormet mahtoivat kuulua.

Vaivaisten parin metrin päässä jouduin pysähtymään uudelleen. Jossain olkalaukkuni uumenissa alkoi rallattaa iloisesti. Ähkäisten viivästyksen aiheuttamasta turhautuneisuudesta pyyhkäisin puhelimen vihreää luuria. Yövuoron Hanna töistä halusi tietää miten Suuri Suunnitelmani edistyi.

– Ai hei! Ei, tulin äsken juuri tänne kentälle. Yritän löytää oikeaa terminaalia, mutta ei tässä mitään hätää vielä ole. Mikan kone laskeutuu vasta kohta. Juu, pidän hauskaa! Maltan tuskin odottaa, kuinka Mika yllättyy, kun olenkin vastassa. Niin niin,

onhan tämä vähän villiä, vaan jos ei koskaan uskalla mitään, tuskin saakaan mitään.

Pahoitellen huonoa kuuluvuutta vilkuilin kärsimättömänä ympärilleni. Jossain täytyi olla kello, ja mikä tärkeintä, oikea reitti saapuvien lentojen terminaaliin. Kun nyt olisi edes rauhassa saanut keskittyä, mutta ei. Selkäni takana käytiin kovaäänistä keskustelua, selvästi huonoissa merkeissä.

– Nej men Anette, du kan inte...

Matkaa pitkin askelin jatkaessani huomasin silmäkulmassani uudelleen jotain pinkkiä. Se pukuääliö älyttömän, viattomia sivullisia kamppaavan lentolaukkunsa kanssa taas! Ja kas kas, eikö vain ollutkin kieli vaihtunut lennossa englannista ruotsiksi! Hah, teki mieli hihkaista tuntemattomalle Anettelle, että pysy siellä vain missä oletkin: kaikkien miesten, eikä varsinkaan tuon käskyjen mukaan ei kannata hyppiä.

Lopulta, kuin ihmeen kaupalla, tupsahdin oikeaan halliin. Enkä hetkeäkään liian aikaisin: tullin läpi alkoi valua harvakseltaan saapuvia matkustajia. Toiset harppoivat väsyneen oloisina kiireellä suoraan kohti uloskäyntiä, toiset suuntasivat hitaammin kaiketi matkalaukkuhihnalle odottamaan tavaroitaan. Kurkotin kaulaani nähdäkseni paremmin eteeni härskisti tunkeneiden muiden vastaanottajien ohi. Hitto, pitikö nyt juuri tänä yönä suunnilleen jokaisella olla joku täältä sisältä saakka hakemassa! Olisivat tehneet treffit johonkin ulos vaikka, tai parkkihalliin, tai mistä minä tiesin mihin. Kunhan jonnekin muualle.

Ylitseni pyyhkäisi yhtä aikaa sekä kuuma, että kylmä väristys. Vatsanpohjassa muljahteli jännityksestä, suu tuntui kuivuvan. Kaikki tämä tapahtui täsmälleen samalla hetkellä, jolla tavoitin vihdoin jonosta Mikan ah niin tutut, kaivatut kasvot. Suupieleni

Mitä kaikkea voikaan tapahtua, kun uskaltaa hypätä
tuntemattomaan?

Sanni hakee elämälleen suuntaa ja asuu tätinsä vaateliikkeen
yläkerrassa. Hän on saanut uuden työpaikan, ja orastava suhde
Mikaan tarvitsee enää pientä avustavaa tönäisyä muuttuakseen
oikeaksi parisuhteeksi. Käännekohtaksi suunniteltu romanttinen
yllätys lentokentällä osoittautuu kuitenkin valtavaksi virhearvioksi.

Lentokenttäfiasko saa uuden suunnan, kun Sanni
tunnekuohuisaan törmää tuntemattomaan pukumieheen – tai
pikemminkin tämän räikeän pinkkiin lentolaukkuun. Kun mies
tekee Sannille yllättävän tarjouksen, päättää Sanni vastoin kaikkia
odotuksia suostua. Mitä hävittävääkään hänellä on?

Pinkki lentolaukku on valloittava tarina täynnä vauhtia,
romantiikkaa ja odottamattomia juonenkäänteitä.

Marja Kuusela ovat aina kiehtoneet tarinoiden lisäksi vanhat
talot, villiintyneet puutarhat ja menneiden vuosikymmenten
lumo. Jotain niistä on usein jäljellä hänen nykyaikaan sijoittuvissa
kirjoissaankin.